

έναντίον του Μερσιέ, ο οποίος, καθώς ξέρετε, είν' ελεύθερος. 'Ανέλαβα την υποχρέωση και όρκιστήκα στον πατέρα μου πριν πεθάνει, να σας προστατεύσω. Και θα σας προστατεύσω, έτσι και παρά τη θέλησή σας. Μου φαίνεται άλλωστε, ότι δεν σας υποτιμάω, προσφέροντάς σας τον τίτλο της μαρκησίας ντε Σατινιύ. 'Ετσι θα έχετε τα πάντα... εκτός από την αγάπη μου. 'Αρνήσθε άκόμα ;

—'Ακούστε, Γαστών, είπα εγώ, προσπαθώντας να συγκρατήσω την έκρηξη της όργης που φούσκωνε μέσα μου, μίν επιμένετε σ' αυτή τη λύση. 'Αναγκάζω βέβαια πώς σας όφείλω να ικανοποιηθεί, αλλά σας ζητείνω, αφήσατέ με ν' αποσυρθώ σ' ένα μοναστήρι.

—'Ωραία λύση! είτε εκείνος σαρκαστικά. Είσατε στα μάτια όλου του κόσμου ογεδόν μνηστήρι μου, όταν εφύγατε από τον πύργο. 'Η φηγή σας δεν πέρασε φυσικά άπαρητήρητη. Οι έχθροι σας διέδωσαν, ότι άκολουθήσατε έκουσίως τον ντε Μερσιέ, όπως άλλωστε είνε και ή αλήθεια. 'Όλοι οι άριστοκρατικοί κύκλοι του Παρισιού σχολιάζουν τό γεγονός αυτό εις βάρος μου και εις βάρος σας. Πρέπει λοιπόν να γίνετε σύζυγός μου για ν' αποκαταστήσετε συγχρόνως και τη δική μου και τη δική σας υπόληψη. Μπορείτε ίσως να μη ενδιαφερόσθε για τη δική σας, αλλά εγώ ενδιαφέρομαι για τη δική μου. Πρώ όλίγου έλαβα ένα γράμμα από τό διαγνώρι μου στο Παρίσι, στον όποιο είχα αναθέσει την υπόθεση του διαγνώριού σας. Μου ανήγγειλε λοιπόν, ότι ό σύζυγός σας πέθανε στην Καλιζούτα, όπως τον πληροφορήσε ό εξεί Γάλλος πρόξενος. Είσατε λοιπόν πια ελεύθερος... Πότε θέλετε να γίνή ό γάμος μας ;

—'Ο Γαστών μιλούσε με φωνή ψυχρή και γεμάτη ειρωνία. Δεν μ' έξόργιζαν τόσο τά λόγια του, όσο ό τόνοσ του. 'Από πελιδνή που ήμουν προηγουμένως, είχα γίνει κατακόκκινη.

— Καλά! φώναξα. Δέχομαι να σας δώσω την ικανοποίησή μου ζητάτε. Δέχομαι να γίνω σύζυγός σας. 'Αλλά μη νομίζετε, ότι στην άδιαφορία και στο μίσος σας θ' ανταποκριθώ με την αγάπη μου. 'Όχι! Δεν θα σας αγαπήσω ποτέ! Σας προειδοποιώ....

—Αυτό δεν έχει καμιά σημασία, είτε με την ίδια ειρωνία ό Γαστών. Δεν σας εξήγησα την αγάπη σας. Σας εξήγησα να γίνετε σύζυγός μου. 'Αφού τό δέχεσθε αυτό, όλα είνε εν τάξει. Τα άλλα δεν μ' ενδιαφέρουν...

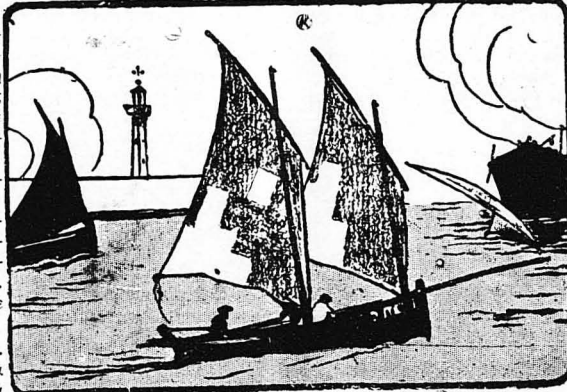
— Δεν σας ενδιαφέρει ούτε τό μίσος μου.

—'Ούτε αυτό, αφού δεν σας αγαπώ πια. Και τώρα, όποτε τότε θέλετε να γίνή ό γάμος μας. 'Όσο συντομότερος θα είνε, τόσο τό καλύτερο.

— Αυτό μπορείτε να τό όρίσετε σεις....

— Καλά. Θα σας τό αναγγείλω. Φυσικά, έφόσον τό πένθος μου για τον πατέρα μου είνε πρόσφατο, θα γίνω χωρίς καμιά έπισημότητα εδώ στο Σατινιύ. Και τώρα, άρθενοιά, κυρία....

Και παίρνοντας τό χέρι μου, απέθεσε σ' αυτό ένα ψυχρό φίλημα. 'Όταν ξεναγούσασα στο δωμάτιό μου, τό διαγράμ μου που με τόση δυσκολία τά συγκαταποιούσα τόση ώρα, ξεσπασαν άναράτητα. 'Ω, Θεέ μου! Είνε τρομερό! Θα γίνω σύζυγος ενός ανθρώπου που με μισεί θανάσιμα. 'Ενός ανθρώπου που με κάνει σύζυγό του μονάχα για να με τιμωρήσει.... Είνε άπίστευτο....

Σε φίλω, ΚΛΑΡΑ ΛΑΡΜΟΡΕ

(*Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινιύ πρὸς τὴν Μάρθα Ντελμόν.*)
Παρίσι.

'Όλα τελείωσαν πια! 'Από χθές είμαι σύζυγος του Γαστώνας. Είμαι δηλαδή δυστυχής. Καθ' όλο τό σύντομο διάστημα της μνηστείας μας ή στάσις του άπέναντί μου δεν άλλαξε καθόλου. 'Απεναντίας, ή ψυχρότης του μεγαλώνει διαρκώς.

Προχθές τον ζήτησα για τελευταία φορά να μίν επιμένει σ' αυτή τη λύση, αλλά εκείνος ήταν άδυσώπητος.

'Η τελειή ύπρηξε άπλή και οι προκεκλημένοι έλάμοισι. Μετά τη στέψη στο παρεκκλήσιον του πύργου, ό Γαστών με συνόδευσε ως τά κανούφρια μου διαμερίσματα κ' έκει μου είτε με φωνή σοβαρή:

—'Εγίνατε πια σύζυγός μου. Μου δώσατε την ικανοποίησή που μου όφείλατε άπέναντι της κοινωνίας. Μίν ξεχνάτε όμως αυτό που σας είπα. 'Ότι δεν μ'αs συνδέει τίποτε άλλο, εκτός από τό όνομα. Θα μου επιτρέψετε λοιπόν να φύγω αύριο για τό Παρίσι, όπου με καλούν ή υποθέσεις μου. Δεν πιστεύω να έχετε καμιά αντίρρηση.

— Καμιά άπολύτως, του άπάντησα με τό ίδιο ύφος. 'Ηταν περιττό μάλιστα να με ειδοποιούσατε σχετικά.

—'Ωραία, έκανε ό Γρανιόν χαμογελώντας, βλέπω πώς συμφορονοίμε. 'Αφού λοιπόν δεν σας ενδιαφέρει ή αναχώρησή μου, δεν θα σας ενδιαφέρει φυσικά και ή έπιστροφή μου. Μπορώ συνεπώς να παρατείνω τη διαμονή μου στο Παρίσι όσο θέλω...

—Ναι, όσο θέλετε! του άπάντησα εγώ. (*Άκολουθεί*)

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο όρκος του άρρώστου Πέρσου μονάρχου. Μετά την άνάφραση. 'Όπου ό ύπρητής γυρίζει πίσω άπρακτος. 'Ιερωμένοι σαράφης! 'Ο Θεός και οι άνθρωπίνει πόνοι. 'Ενα χαριτωμένο ανέκδοτο από τον πόλεμο του 70. 'Ο Μ. Φρειδερίκος, ή μάχη του Κόλλεν και τά σπασμένα, κτλ. κτλ.

Κάτωσ μονάρχης της Περσίας, επειδή είχε πέσει άρρωστος βαρεία, όρκίστηκε άν ξαναβρεί την υγεία του και σκηνοίει, να μοιράσει στους ιερωμένους της πρωτεύουσής ένα σεβαστό χρηματικό ποσό.

'Όταν ύστερ' από λίγον καιρό έγινε καλά, έδωσε στον ύπρητή του τά χρημάτα που είχε υποσχεθεί και τον έστειλε να τά μοιράσει στους ιερωμένους. 'Επειτα όμως από μερικέσ ώρες ό ύπρητής ξεναγούσε στο παλάτι, λέγοντας πώς δεν είχε βρει κανένα κληρικό.

—Μά πώς, εφώναξε ό μονάρχης με κατάνηξη, αφού υπάρχουν τετρακόσιι στην πόλι μας ;

—Είνε αλήθεια, άπάντησε ό βασιλικός άπεσταλμένος, ότι φορούν όλο ιερατική στολή. 'Αλλά, καθώς τους έδωνα τά χρημάτα κ' άπλωναν τά χέρια τους άχόρταγα για να τά πάρουν, κατάλαβα πώς δεν ήσαν κληρικοί, αλλά.... σαράφης! Γι' αυτό, έφερα τά λεπτά πίσω....

Κατά τον Γαλλογερμανικό πόλεμο του 1870, στη μάχη του Βέρτ, ένας Γάλλος συνταγματάρχης πληρώθηκε σοβαρά στο χέρι του και άναγκάστηκε να ύποστη όδηγηρή έγχειρήση.

Στην έγχειρήση παρευρισκόταν και ό ιερεύς του συντάγματός, ό όποιος, βλέποντας τον χειρούργο να δίνει στον τραυματία χλωροφόρμιο, άρχισε να καταφέρεται κατά του έφευρέτου του σωτηρίου αυτού φαριμάκου.

—'Ο Θεός, είτε, επέβαλε στον άνθρωπο για τιμωρία του τους πόνοσ.

'Επιμένους όσο με όποιονδήποτε τρόπο τους μετριάζουν ή τους έξαφανίζουν, είνε ένοχοι άπέναντι του.

—Τι θα λέγατε όμως, πάτερ μου, παρατήρησε ό γενναίος συνταγματάρχης, άν σας απόδειξα ότι πρώτος ό Θεός μεταχειρίστηκε... ναρκωτικό ; Δεν έδιαβάσατε στην 'Αγ. Γραφή, ότι πριν άφαιρέσει μιά πλευρά από τον 'Αδάμ για να πλάσει την Εύα, τον πλάγιασε και τον άποκόμισε ;

'Η μάχη του Κόλλεν ήταν ή πρώτη όπου κηήθηκε από τους έχθρούς του ό Μ. Φρειδερίκος, σινηθισμένος ως τότε να στηνε παντού τρόπαια.

'Υστερ' από τη μεγάλη αυτή άτοτυχία του, αντίταμοσε μια μέρα κάποιον στρατιώτη του με μια μεγάλη λαβοματιά στο μέτωπο.

— Δεν μου λές, τον ρώτησε προσεχτικά ό αυτοκράτορ, σε που κληρήσει σε διάρθωσαν τόσο ώραία ;

— Στο κληρείό, όπου ή Μεγαλειότης σας πλήρωσε τά σπασμένα. Στο Κόλλεν, θέλω να πώ!.... άπάντησε με θάρρος ό στρατιώτης.

'Η προσβλητική αυτή άπάντηση έξερεθίσε βέβαια τον νικημένο αυτοκράτορα, αλλά ό Μ. Φρειδερίκος, σινηθισμένος να ανταμειβη πάντα τους γενναίους, προόβασε αθιμημένον τον τοιμηρό τραυματία.

'Ο Μ. Ναπολέον ήταν έξαιρετικά προληπτικός και πίστευε σε κάθε δεισιδαιμονία. Φοβόταν πρό πάντων την 15η ήμέρα κάθε μηνός, γιατί ό αριθμός αυτός συνδεόταν με διάφορες περιπέτειες της ζωής του, ως επί τό πλείστον δυσάρεστες.

Γεννήθηκε εν πρώτοις στις 15 Αυγούστου. Στις 15 Σεπτεμβρίου 1809 κινδύνεψε να δολοφονηθή από τον Γερμανό άναρχικό Στάβς. Στις 15 του μηνός άρχισε ή περίφημη μάχη του Βατερλώ και τέλος την ίδια μέρα έχασε τό θρόνο του.

'Ο Γερμανός ζωγράφος Ντίφφενμαπα, όστις έζησε κατά τον περασμένο αιώνα, ήταν ένας από τους πιο ιδιότροπους καλλιτέχνασ, μισόθρηλλος μπορεί να πη κανείς.

'Ο Ντίφφενμαπα έζούσε πάντα μέσα σ' ένα... λατομείο κοντά στο Μόναχο και δεν ερχόταν σε καμιά έπαφή με τους ανθρώπους.

Φορούσε ένα άτιλό μάλλινο ρούχο και γύριζε ξεσοκώφωτος και ξιπόλυτος. Τους παουτισήδες και τους κλοπιλάσ τους ανάμαζε... άνοφελή όντα και φρονούσε ότι ό κόσμος θα προεδούσε μόνον όταν οι άνθρωποι σινηθίσουν να τρέφονται με μισό καρβέλι ψωμί και με λίγες σταφίδες την ήμέρα...